

Sygnatura akt VIII C 1889/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa R. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko C. M.

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1889/17

UZASADNIENIE

W dniu 13 lipca 2017 powód R. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej C. M. powództwo o zapłatę kwoty 1.078,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że pozwana zawarła z pierwotnym wierzycielem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, które to usługi były świadczone na rzecz pozwanej przez pierwotnego wierzyciela. Pozwana nie uiściła kwot wynikających za świadczone na jej rzecz usługi z faktur wystawionych:

- nr (...) wystawionej w dniu 12 marca 2012 roku w kwocie kapitału 0,84 zł wraz z dalszymi odsetkami, naliczonymi od dnia 27 marca 2012 roku do dnia 5 lipca 2017 roku w kwocie 0,46 zł,

- nr (...) wystawionej w dniu 12 kwietnia 2012 roku w kwocie 418,35 zł wraz z dalszymi odsetkami, naliczonymi od dnia 27 kwietnia 2012 roku do dnia 5 lipca 2017 roku w kwocie 223,11 zł,

- nr (...) wystawionej w dniu 12 maja 2012 roku w kwocie 180,27 zł wraz z dalszymi odsetkami, naliczonymi od dnia 29 maja 2012 roku do dnia 5 lipca 2017 roku w kwocie 94,08 zł,

- oraz nr (...) wystawionej w dniu 12 czerwca 2012 roku w kwocie 106,83 zł wraz z dalszymi odsetkami, naliczonymi od dnia 27 czerwca 2012 roku do dnia 5 lipca 2017 roku w kwocie 54,66 zł.

Pierwotny wierzyciela zawarł w dniu 12 grudnia 2013 roku z powodem umowę sprzedaży wierzytelności. Pomimo wezwania strony pozwanej do zapłaty, nie uregulowała ona zadłużenia.

(pozew k. 3-4 v)

W dniu 23 sierpnia 2017 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 6621/17), którym zasądził dochodzoną pozewem kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 33)

Powyższy nakaz zapłaty pozwana zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu zawodowy pełnomocnik pozwanej podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

(sprzeciw k. 36-37 v)

Na rozprawie w dniu 5 grudnia 2017 roku pełnomocnik powoda nie stawił się. Pełnomocnik pozwanej wniósł o oddalenie powództwa w całości, podtrzymał zarzut przedawnienia roszczenia i wniósł o zasądzenie kosztów procesu

(protokół rozprawy k. 49)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana C. M. w dniu 18 czerwca 2010 roku zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) na okres 24 miesięcy. Integralną część umowy stanowiły: Regulamin Świadczenia Usług (...) (...) Sp. z o.o. dla Abonentów, Cennik Usług (...) (...) Sp. z o.o. oraz Regulamin (...).

Na podstawie zawartej umowy (...) Spółka z o.o. w W. zobowiązana była do świadczenia na rzecz pozwanej usług telekomunikacyjnych, pozwana zaś do uiszczania na jej rzecz opłat abonamentowych oraz opłat za usługi telekomunikacyjne i inne usługi świadczone przez (...) Sp. z o.o. zgodnie z Cennikiem.

W dniu 12 marca 2012 roku (...) z o.o. w W. wystawiła na pozwaną fakturę VAT nr (...) obejmującą opłaty za usługi telekomunikacyjne na kwotę 200,04 zł z terminem płatności do dnia 26 marca 2012 roku. Z faktury tej do dnia wyrokowania nie została spłacona kwota 0,84 zł. Odsetki naliczone od dnia 27 marca 2012 roku do dnia 5 lipca 2017 roku wynoszą 0,46 zł.

W dniu 12 kwietnia 2012 roku (...) z o.o. w W. wystawiła na pozwaną fakturę VAT nr (...) obejmującą opłaty za usługi telekomunikacyjne na kwotę 418,35 zł z terminem płatności do dnia 26 kwietnia 2012 roku. Odsetki naliczone od dnia 27 kwietnia 2012 roku do dnia 5 lipca 2017 roku wynoszą 223,11 zł.

W dniu 12 maja 2012 roku (...) z o.o. w W. wystawiła na pozwaną fakturę VAT nr (...) obejmującą opłaty za usługi telekomunikacyjne na kwotę 180,27 zł z terminem płatności do dnia 28 maja 2012 roku. Odsetki naliczone od dnia 29 maja 2012 roku do dnia 5 lipca 2017 roku wynoszą 94,08 zł.

W dniu 12 czerwca 2012 roku (...) z o.o. w W. wystawiła na pozwaną fakturę VAT nr (...) obejmującą opłaty za usługi telekomunikacyjne na kwotę 106,83 zł z terminem płatności do dnia 26 czerwca 2012 roku. Odsetki naliczone od dnia 27 czerwca 2012 roku do dnia 5 lipca 2017 roku wynoszą 54,66 zł.

Pozwana nie zapłaciła w terminie należności, wynikających z faktur i not, o których mowa wyżej.

(umowa z dn. 18.06.2010 k. 5, kserokopia FV (...) wraz z rozliczeniem usług k. 18-19, faktura VAT (...) wraz z rozliczeniem konta k. 12-13, faktura VAT (...) wraz z rozliczeniem konta k. 15-16, faktura VAT (...))

wraz z rozliczeniem konta k. 15-16, okoliczności bezsporne)

W dniu 12 grudnia 2013 roku powód zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę o przelew wierzytelności

m.in. wobec dłużnika C. M., wynikającej z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

(umowa przelewu wierzytelności k. 25, załącznik nr 1 do umowy sprzedaży wierzytelności k. 11, zawiadomienie o przelewie wierzytelności k. 9 i k. 10, okoliczności bezsporne)

W wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...)(...)/ (...) z dnia 5 lipca 2017 roku powód wskazał, że wysokość zobowiązania C. M., według stanu na dzień wystawienia opisanego wyciągu, wynosi łącznie 1.708,60 zł, w tym 372,31 zł tytułem odsetek.

(wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 24)

Pozwana do dnia wyrokowania nie uregulowała zadłużenia, dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności nie kwestionowała żadna ze stron procesu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022).

Podniesiony przez pozwaną zarzut okazał się w pełni skuteczny.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku „o zmianie ustawy- kodeks cywilny - Dz. U. Nr 55, poz. 321) Sąd bada zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli zostanie zgłoszony przez stronę (jak w przedmiotowej sprawie). Wcześniej Sąd był zobligowany badać z urzędu, czy roszczenie będące przedmiotem postępowania sądowego nie jest przedawnione.

Przepis art. 117 § 1 k.c. stanowi z kolei, że z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu.

W przedmiotowej sprawie znajduje zastosowanie trzyletni termin przedawnienia roszczenia, jako że roszczenie objęte przedmiotowym powództwem jest niewątpliwie roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej przez usługodawcę, a żaden przepis szczególny nie stanowi inaczej. Należy zauważyć również, że kwalifikacja roszczenia decydująca o terminie przedawnienia nie ulega zmianie w przypadku zmiany podmiotowej po stronie wierzyciela. Skoro strona powodowa nabyła przedmiotową wierzytelność wskutek cesji wierzytelności, termin przedawnienia jej roszczenia wynosi 3 lata.

Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § pkt 1 k.c.) oraz

przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, że termin zapłaty najpóźniej wystawionych dokumentów księgowych w postaci faktury (...) przypadał na dzień 26 czerwca 2012 roku, a zatem od dnia następującego po tej dacie należność stała się wymagalna i rozpoczął się bieg trzyletniego terminu przedawnienia. Mając na względzie powyższe rozważania, roszczenie powoda uległo przedawnieniu z dniem 28 czerwca 2015 roku, zaś powództwo wytoczono w dniu 13 lipca 2017 roku.

W konsekwencji zarzut pozwanej należało uznać za zasadny, powód wytoczył bowiem powództwo po upływie ponad 2 lat po tym, jak zadłużenie pozwanej uległo przedawnieniu.

W przedmiotowej sprawie w ocenie Sądu nie doszło do zrzeczenia się zarzutu przedawnienia przez pozwaną. Podkreślić bowiem należy, że zrzeczenie się zarzutu przedawnienia roszczenia nie wymaga wprowadzić żadnej szczególnej formy nie mniej aby uznać, że dłużnik zrzekł się zarzutu przedawnienia należy ustalić, że miał on świadomość przedawnienia kierowanego pod jego adresem roszczenia o spełnienie świadczenia majątkowego i będąc świadomym konsekwencji zrzeczenia się zarzutu przedawnienia roszczenia, zrzekł się go. W orzecznictwie przyjmuje się przy tym, że możliwe jest przyjęcie, że uznanie przedawnionego już roszczenia zawiera także zrzeczenie się korzystania z zarzutu przedawnienia, tylko wówczas jeżeli z treści lub z okoliczności, w których oświadczenie to zostało złożone, wynika, że taka właśnie była rzeczywista wola dłużnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2002 roku, sygn. akt IV CKN 1013/00, LEX nr 80261).

Zarówno orzecznictwo Sądu Najwyższego, jak i doktryna, dopuszczają możliwość nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c. Podstawowym jednak warunkiem takiej możliwości jest ocena zarzutu przedawnienia jako czynienia przez uprawnionego do jego podnoszenia z przysługującego mu prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego. W rozpoznawanej sprawie powód nie wykazał, aby zachodziły szczególne okoliczności przemawiające za uznaniem zarzutu przedawnienia jako naruszającego zasady współżycia społecznego, pozwanego nie może bowiem obciążać zaniedbanie powoda w dochodzeniu świadczenia. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby do wniosku, że wierzyciel mógłby dochodzić przedawnionej należności w dowolnym momencie po upływie terminu przedawnienia, powołując się na zasady współżycia społecznego, co niweczyłoby cel instytucji przedawnienia.

Jedynie na marginesie wskazać w tym miejscu należy, że powód nie udowodnił również wysokości samego roszczenia. W przedmiotowej sprawie powód nie wykazał, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanej C. M., wynikająca z zawartej przez nią umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem w oparciu o wystawione przez pierwotnego wierzyciela faktury VAT oraz obciążeniowe noty księgowe. Strona powodowa nie załączyła do akt sprawy ani kopii Cennika, ani też innych dokumentów w postaci Regulaminu Świadczenia Usług (...) czy Regulaminu (...), z których wynikałyby kwota dochodzona pozwem, w tym sposób jej wyliczenia. Należy bowiem zaznaczyć, że pozwana wnosila o oddalenie powództwa w całości. Skoro powód wytoczył przeciwko pozwanej powództwo o zapłatę kwoty 1.078,60 zł winien zatem wykazać, iż roszczenie to jest zasadne. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. W przedmiotowej sprawie to powód winien zatem udowodnić, że pozwana jemu

winna zapłacić należność w wysokości 1.078,60 zł wraz z odsetkami od dat i kwot wskazanych w pozwie, z tytułu wystawionych faktur VAT i not obciążeniowych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo w całości.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. Strona pozwana wygrała spór w 100 %, a zatem powód winien jej zatem zwrócić koszty niezbędne poniesione w celu obrony jej praw zgodnie z treścią art. 98 § 3 k.p.c. Koszty poniesione przez stronę pozwaną wyniosły 270 zł i obejmowały koszty zastępstwa adwokata w kwocie 270 zł ustalone w oparciu o § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 270 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.